

Arrest

nr. 123 085 van 25 april 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 14 november 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 januari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 12 februari 2009 door de correctionele rechtbank van Antwerpen wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden, een geldboete en een bijzondere verbeurdverklaring omwille van '*verdovende middelen: handel: vervaardiging zonder vergunning: bezit zonder vergunning*'.

1.2. Verzoeker werd op 18 oktober 2008 van zijn vrijheid beroofd. Er was een onderbreking van de strafuitvoering van 13 maart 2009 tot 8 december 2009. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker

niet teruggekeerd is naar de gevangenis op de gestelde datum van 8 december 2009. Derhalve deed zich een volgende strafonderbreking voor van 8 december 2009 tot 25 juni 2012.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Spanje was opgesloten van 20 december 2009 tot 11 mei 2012. Op 26 juni 2012 keert verzoeker terug naar de Belgische gevangenis.

1.3. Op 19 maart 2010 wordt verzoeker ambtshalve afgeschreven te Antwerpen.

1.4. Op 10 maart 2011 wordt verzoeker door de politierechtbank van Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een geldboete.

1.5. Op 12 april 2011 wordt verzoeker door de politierechtbank van Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een geldboete.

1.6. Op 13 juni 2012 doet verzoeker een aanvraag tot herinschrijving bij de stad Antwerpen. Op 19 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag geweigerd wordt.

1.7. Op 29 juli 2012 wordt verzoeker vrijgesteld.

1.8. Op 2 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad ANTWERPEN een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.9. Op 12 december 2012 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ascendent van een Belg.

1.10. Op 17 mei 2013 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Zwijndrecht een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.11. Op 24 mei 2013 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ascendent van een Belg.

1.12. Op 14 november 2013 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op 25 november 2013 ter kennis gebracht wordt.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 43 van de wet van 15.12.1980: het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene is veroordeeld voor volgende feiten

-Betrokkene werd veroordeeld op 12.02.2009 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete van 1000 euro (x5,5 = 5500 euro) en een bijzondere verbeurdverklaring, omwille van volgende motieven: Verdovende middelen: handel: vervaardiging zonder vergunning en bezit zonder vergunning.

Betrokkene werd veroordeeld op 10.03.2011 bij verstek door de Politierechtbank van Antwerpen tot een geldboete van 40 euro (x5,5 = 220 euro) en een vervangend rijverbod van 8 dagen.

Betrokkene werd veroordeeld op 12.04.2011 bij verstek door de Politierechtbank van Antwerpen tot een geldboete van 50 euro (x 5,5 = 275 euro) of een vervangende gevangene rijverbod van 15 dagen.

Gelet op het voorgaande kan niet ernstig betwist worden dat betrokkene door toedoen van zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid.

Er wordt immers opgemerkt dat de "georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften

met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten."

"Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...]; ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan".

Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote kamer)).

Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Gelet op wat vooraf gaat is het niet kennelijk onredelijk dat (het plegen van onder meer) drugsmisdrijven, zijnde een persoonlijke keuze van betrokkene, zwaarder doorwegen dan de particuliere belangen die betrokkene in het kader van artikel 8 E.V.R.M. kan laten gelden.

Het staat hier dan ook niet ter discussie, gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43, dat het verblijf van meer dan drie maanden dient geweigerd te worden aan betrokkene.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980 Regelmatic verblijf in België verstreken"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 43 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Eerste Middel: Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en schending van de materiële motiveringsplicht:

Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing - in casu de bestreden beslissing d.d. 14.11.2013) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering **afdoende** dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Zo luidt artikel 43 van de Vreemdelingenwet als volgt:

"De binnenkomst en het verblijf mogen aan (de burgers van de Unie en hun familieleden) slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van (nationale veiligheid) of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° (de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd; [...]"

In dit kader dient melding te worden gemaakt van de rechtspraak van het Hof van Justitie in haar arrest van 31 januari 2006, C-503/03, die het volgende stelt:

"[...] L'existence d'une condamnation pénale ne peut ainsi être retenue que dans la mesure où les circonstances qui ont donné lieu à cette condamnation font apparaître l'existence d'un comportement personnel constituant une menace actuelle pour l'ordre public (arrêts Boucher eau, précité, point 28, et du 19 janvier 1999, Calfa, C-348/96, Rec.p.I-11, point 24). [...]" (Hof van Justitie EG, arrest van 31.01.2006, C-503/03, (Commissie vs. Spanje), overweging 44).

Kort samengevat houdt dit in dat maatregelen ter bescherming van de openbare orde genomen mogen worden, met dien verstande dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling als reden kan worden aangehaald, doch de betrokken administratieve overheid moet eerst nagaan of de houding van de betrokkene **hic et nunc** (hier en nu) van die aard is dat een beschermingsmaatregel genomen moet worden ten einde de openbare orde te beschermen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besliste immers op datum van 19 april 2010 dat het gevaar dat betrokkene moet vormen voor de openbare orde van actuele aard moet zijn zoals deze bepaalt is in artikel 43 van de Vreemdelingenwet (R.v.V. arrest n° 41.811 van 19 april 2010).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift

In casu is de bestreden beslissing van 14 november 2013 op een **niet-afdoende** wijze **gemotiveerd**, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, **precies en volledig** geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het **zorgvuldigheidsbeginsel** de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De **zorgvuldigheidsplicht** bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het **redelijkheidsbeginsel** Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Dit alles in ogenschouw genomen dient vastgesteld te worden dat een **essentieel en uitermate relevant gegeven - met name dat verzoeker dat hij met diens ex-partner thans 4 Belgische kinderen heeft - NIET** in overweging werd genomen om tot de bestreden beslissing (bijlage 20 d.d. 14.11.2013) te komen, terwijl een dergelijk **essentieel gegeven** door iedere redelijke en zorgvuldige administratieve overheid **NIET** over het hoofd mag worden gezien.

In casu merkt verzoeker ook op dat de bestreden beslissing gegrond is op de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker die zou dateren van **12 februari 2009**. De beslissing van verwerende partij dateert van **14 november 2013**, dit is **bijna 5 jaar** na de veroordeling. Het is immers op basis van de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker "ongewenst zou zijn in België, terwijl de veroordeling van verzoeker - op basis waarvan men de bestreden beslissing baseert - NIET in het administratief dossier terug te vinden is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan dan zijn wettigheidstoezicht niet ten voile uitoefenen en kan zich dus niet vergewissen van de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker. Hiermee schendt verwerende partij de materiële motiveringsplicht.

Conform artikel **43** van de Vreemdelingenwet van **15.12.1980**, de rechtspraak van het Hof van Justitie van **31 januari 2006** (zie hierboven) en de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient het gedrag van betrokkene (in casu verzoeker) **een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde**.

Verzoeker is sinds zijn strafrechtelijke veroordeling in februari **2009** verder gegaan met zijn leven. Hij heeft zijn Belgische kinderen gemist en wil zijn kinderen zien en opvoeden. Conform artikel **43** van de Vreemdelingenwet moet er een evenredigheidsstoets plaatsvinden tussen het privé-belang van verzoeker en zijn gezin en het gemeenschapsbelang. De bestreden beslissing stelt zelfs dat het persoonlijk belang niet primeert en zonder maar een deftige afweging te maken van wat juist de privé-belangen van verzoeker zijn. In casu betreft dit het feit dat verzoeker vader is van **4** Belgische kinderen voor wie hij als ouder wettelijk verantwoordelijk is. Minstens had de verwerende partij deze elementen in overweging moeten nemen en het nodige gewicht geven, wat in casu niet is gebeurd.

Bovendien moet het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele en ernstige en werkelijke schending vormen voor de openbare orde om een beschermingsmaatregel in de zin van artikel **43** van de Vreemdelingenwet te kunnen rechtvaardigen. De bestreden beslissing stelt enkel het volgende:

(...)

Kortom samengevat steunt de verwerende partij zich op de volgende elementen:

- de correctionele veroordeling dd. 12/02/2009;
- de veroordeling bij verstek van de Politie rechtbank van Antwerpen dd. 10/03/2011 ;
- de veroordeling bij verstek van de Politie rechtbank van Antwerpen dd. 12/04/2011;
- de ernst van de feiten;

Verzoeker betwist niet veroordeeld te zijn geweest, maar wenst te benadrukken dat hij zijn tijd heeft gezeten en nu zijn gezin wil vervoegen en voor zijn zonen en dochters wil zorgen. Verwerende partij was hiervan reeds op de hoogte. Overigens merkt verzoeker op dat uit het administratief dossier nergens blijkt dat verzoeker op het Belgische/ Europese grondgebied als ongewenst zou geseind staan in bv het SIS (Schengen Informatie Systeem). Een hypothetische toekomstige (niet huidige en actuele!!!) neiging de openbare orde gebeurlijk te zullen schenden is op zich onvoldoende. Verzoeker betwist niet de ernst van de feiten, maar louter de ernst van de feiten verantwoorden niet de bestreden beslissing, zolang er geen actuele schending is. Er is met andere woorden geen sprake van een **actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde die steun zou vinden in het administratief dossier**. De verwerende partij heeft kennelijk onredelijk en kennelijk onzorgvuldig gehandeld. De evenredigheid is in casu zoek. Minstens maakt verzoeker aannemelijk dat er geen redelijke en zorgvuldige beoordeling heeft plaatsgehad van alle concrete feitelijke gegevens in het administratief dossier zoals deze op het moment van de bestreden beslissing aan verwerende partij reeds bekend waren.

Bovendien verwijst verwerende partij naar veroordelingen bij verstek van de Politie rechtbank van Antwerpen. Dit betreft enerzijds veroordelingen waarvan verzoeker niet op de hoogte was daar hij niet in België was van 20/12/2009 t.e.m. 11/05/2012 daar hij in het buitenland opgesloten was en waarvan verwerende partij perfect op de hoogte was (**stuk 3**). Meer nog verzoeker was in die periode ambtelijk geschrapt op 19/03/2010 zodat op geen enkele wijze hem dagvaardingen konden betekend worden.

Ook van de ambtelijke schrapping was verwerende partij op de hoogte (**stuk 3**). Anderzijds nu dat verzoeker van die veroordelingen op de hoogte is, zal hij hiertegen verzet aantekenen en zijn rechten vrijwaren. Overigens kan men niet stellen dat een verkeersinbreuk met een veroordeling als geldboete van dergelijke aard zou zijn dat men deze als een ernstig genoeg zou noemen om een weigering van verblijf in de zin van "ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid". Een dergelijke houding zou niet ernstig zijn, daar indien dit aanvaard zou worden met de helft van de Belgische bevolking als een bedreiging voor de "openbare orde of openbare veiligheid" zou bestempelen.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 43 van de Vreemdelingenwet, en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een **kennelijk onredelijk** en een **kennelijk onzorgvuldig** bestuur.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd. Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 43 van de vreemdelingenwet, gelet op het feit dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dat artikel.

2.3. Artikel 43 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen."

2.4. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing gegrond is op een strafrechtelijke veroordeling die dateert van bijna vijf jaar voor de bestreden beslissing. Hij stelt dat er *"geen sprake [is] van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde die steun zou vinden in het administratief dossier"* en merkt op dat nergens uit blijkt dat hij als ongewenst geseind zou staan op het Belgische of Europese grondgebied.

2.5. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker door toedoen van zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid.

De Raad wijst erop dat artikel 43 van de vreemdelingenwet niet inhoudt dat het *"persoonlijk gedrag"* niet kan worden afgeleid uit de aard en ernst van de gepleegde feiten.

De motivering van de bestreden beslissing is niet louter gebaseerd op de door de verzoeker opgelopen veroordeling, maar er wordt tevens verwezen naar de aard en ernst van de gepleegde feiten die aan de basis lagen van het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 12 februari 2009, met name *“verdovende middelen: handel: vervaardiging zonder vergunning en bezit zonder vergunning”*. In het bijzonder wordt er verwezen naar de verschrikkelijke gevolgen van drugsdelicten zoals ze worden beschreven in het arrest Tsakouridis van het Hof van Justitie. De gemachtigde stelt op basis van dit gezaghebbende arrest van het Hof van Justitie dat de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip *‘ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid’* valt. Voorts wordt de zwaarte van de strafmaat benadrukt.

De verzoeker betwist deze feiten niet. Ter terechtzitting van 4 april 2014 herhaalt de raadsman van verzoeker niet te betwisten dat zijn cliënt in 2009 werd veroordeeld omwille van drugsmisdrijven tot een gevangenisstraf van 18 maanden. De Raad ziet dan ook niet in welk belang verzoeker heeft bij zijn betoog dat de veroordeling van 12 februari 2009 zich niet in het administratief dossier bevindt.

Er is bijgevolg geen sprake van motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen.

De verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat de bestreden beslissing louter gesteund is op een strafrechtelijke veroordeling van bijna vijf jaar voordien. In de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de aard en ernst van de door verzoeker gepleegde feiten en naar het gegeven dat verzoeker op 12 februari 2009 door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden.

De Raad benadrukt in dit verband dat het niet kennelijk onredelijk is om een vreemdeling die recentelijk veroordeeld werd voor ernstige strafrechtelijke feiten en pas op 29 juli 2012 in vrijheid werd gesteld, te beschouwen als een gevaar voor de openbare orde en de openbare veiligheid. Dat de veroordelingen van 10 maart 2011 en 12 april 2011 door de politierechtbank van Antwerpen bij verstek gebeurden en dat verzoeker hiertegen verzet wil aantekenen doet daaraan geen afbreuk.

De Raad merkt daarbij nog op dat verzoeker zichzelf tegensprekt waar hij enerzijds stelt dat er geen sprake van is een actuele, werkelijke en voldoende ernstige dreiging te vormen voor de openbare orde aangezien zijn veroordeling dateert van 12 februari 2009, maar anderzijds aangeeft dat hij van 20 december 2009 en 11 mei 2012 opgesloten was in Spanje. Dit vindt steun in het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoeker op 17 juli 2009 werd gearresteerd en ter beschikking gesteld van de Spaanse onderzoeksrechter. Derhalve maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging meer vormt voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid.

De Raad herhaalt dat verzoeker op 12 februari 2009 door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden, een boete van 1000 euro en een bijzondere verbeurdverklaring. De veroordeling was gebaseerd op drugsmisdrijven, met name handel in verdovende middelen, vervaardiging zonder vergunning en bezit zonder vergunning. De gemachtigde motiveert met verwijzing naar een gezaghebbend arrest van het Hof van Justitie dat de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip *‘ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid’* valt. Verzoeker werd, mits een periode van onderbreking van strafuitvoering, pas op 29 juli 2012 vrijgesteld. De politierechtbank te Antwerpen veroordeelde verzoeker op 10 maart 2011 tot een geldboete van 40 euro en een vervangend rijverbod van 8 dagen en op 12 april 2011 tot een geldboete van 50 euro of een vervangend rijverbod van 15 dagen. In het licht van al deze omstandigheden acht de Raad het in dit geval niet kennelijk onredelijk dat aan verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoeker aanvoert dat het gegeven dat *“hij met diens ex-partner thans 4 Belgische kinderen heeft niet in overweging werd genomen”* stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing vermeldt: *“Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Gelet op wat vooraf gaat is het niet kennelijk onredelijk dat (het plegen van onder meer) drugsmisdrijven, zijnde een persoonlijke keuze van betrokkene, zwaarder doorwegen dan de particuliere belangen die betrokkene in het kader van artikel 8 E.V.R.M. kan laten gelden.”* Hieruit blijkt duidelijk dat de gemachtigde het ‘familiale en persoonlijke belang’ van verzoeker wel degelijk in overweging genomen heeft en heeft

geoordeeld dat dit ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde. Dat verzoeker aangeeft "dat hij zijn tijd heeft gezeten en nu zijn gezin wil vervoegen en voor zijn zonen en dochters wil zorgen" doet geen afbreuk aan de beoordeling van de gemachtigde. Het betoog van verzoeker houdt dan ook geen stand.

Met zijn loutere betoog dat verzoeker geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en dat nergens blijkt dat verzoeker geseind zou zijn als ongewenst op het Belgische of Europese grondgebied, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt krachtens artikel 43 van de vreemdelingenwet. Aldus wordt geen miskennis van de materiële motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 43 van de vreemdelingenwet in hoofde van de verwerende partij aangetoond.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Een schending van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

2.6. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM).

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Tweede Middel: Schending van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

*Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Inzake het legaliteitscriterium bestaat er geen discussie: artikel 43 van de Vreemdelingenwet laat immers toe de binnenkomst van een vreemdeling te weigeren. De bescherming van de openbare orde vormt een legitiem doel dat uitdrukkelijk is voorzien in artikel 8, tweede lid van het EVRM, zodat aan het zogenaamde legitimiteitscriterium is voldaan. Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin, en het grootst bij het Belgisch kind dewelke de vaderfiguur in haar leven zal missen. De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een **kennelijk onredelijk handelen**, en wanneer het **voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.***

*Uit de volgende elementen maakt verzoeker **aannemelijk** dat de verwerende partij een **disproportionele beslissing** heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn Belgische kinderen.*

Uit het administratief dossier blijkt immers het volgende:

De Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) wist dat verzoeker sinds datum van 19/03/2010 ambtelijk geschrapt was.

DVZ wist dat verzoeker tussen 20/12/2009 en 11/05/2012 in de gevangenis was in het buitenland.

DVZ wist dat verzoeker reeds in 2009 veroordeeld was door de Correctionele rechtbank van Antwerpen.

DVZ heeft echter bij de weigering van herinschrijving van 19/06/2012 op geen enkel moment aangegeven dat verzoeker een bedreiging zou vormen voor de "openbare orde of openbare veiligheid".

DVZ wist dat verzoeker 4 Belgische kinderen heeft met wie hij ook samenwoont en voor wie hij zijn vaderrol wil opnemen.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoeker en diens familie (Belgische kinderen). Het is nagenoeg onmogelijk voor verzoeker om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden. Zijn kinderen zijn er geboren en getogen.

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk onproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

2.7. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie/gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie/gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie/gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In casu wordt noch door de bestreden beslissing, noch door de nota van de verwerende partij betwist dat er sprake is van een gezinsleven.

2.8. De verzoeker voert aan dat er sprake is van een voldoende hechte relatie met zijn familie en Belgische kinderen en dat het onmogelijk is om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, aangezien het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevindt.

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn betoog opbouwt in het licht van artikel 8, § 2 van het EVRM en betoogt dat *in casu* door de gemachtigde een disproportionele beslissing genomen werd.

Daargelaten de vraag of de bestreden beslissing betrekking heeft op een situatie van weigering van voortgezet verblijf of betrekking heeft op een eerste vraag om toelating tot verblijf, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderscheid tussen deze twee situaties niet steeds duidelijk is en ook niet altijd relevant.

In beide gevallen zijn de toepasselijke beginselen immers dezelfde en dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, nl. heeft de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging gemaakt. (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 68-69.)

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim/België, § 43). Artikel 8 van

het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de verplichting van een staat om gezinsleden van personen die er reeds verblijven toe te laten op het grondgebied afhankelijk zijn van individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemene belang. Een billijke afweging dient te worden gemaakt tussen de belangen van het individu en het algemeen belang.

Elementen die in het kader van een billijke afweging in rekening worden genomen zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt voorgezet.

Deze elementen worden afgewogen tegen eventuele elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 70.)

2.9. Uit het hierboven gestelde blijkt dat op goede gronden werd beslist dat de verzoeker “*door toedoen van zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid*” waardoor hem het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd werd. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij de weigering tot herinschrijving van verzoeker op 19 juni 2012 op geen enkel moment heeft aangegeven dat verzoeker een bedreiging zou vormen voor de openbare orde of de openbare veiligheid doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Voorts moet worden benadrukt dat in rechtspraak van het EHRM omtrent artikel 8 van het EVRM de aard en de ernst van gepleegde misdrijven in rekenschap worden genomen. Het Hof toont een groot begrip voor de zeer vastberaden houding van verdragsluitende staten t.a.v. personen die drugs misdrijven plegen “*in view of the devastating effects drugs have on people’s lives*”. (EHRM 11 juli 2002, nr. 56811/00, *Amrollahi v. Denemarken*, par. 37)

Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven in het land van herkomst of elders. De verzoeker geeft enkel aan dat het onmogelijk is om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, aangezien het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevindt. De raadsman van verzoeker toont zich ter terechtzitting verontwaardigd maar dit doet geen afbreuk aan het gegeven dat hij niet met concrete gegevens aantoonde waarom het onmogelijk zou zijn voor verzoeker om het gezinsleven elders of in het land van herkomst, Marokko, verder te zetten. Het louter gegeven dat verzoekers’ vier kinderen geboren en getogen zijn in België maakt niet aannemelijk dat een voortzetting van het gezinsleven in Marokko *in casu* onmogelijk is wegens sociale, economische, culturele of taalgebonden hinderpalen, daar ze gezien hun jonge leeftijd over een zeker aanpassingsvermogen beschikken.

Verzoeker blijft in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat zijn gezin hem niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen. Er kunnen in deze stand van het geding geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven in Marokko.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn gezinsleven verder te zetten in België en de belangen van de Belgische staat in het kader van beschermen van de openbare orde en openbare veiligheid anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng april tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES